

Sygn. akt V CSK 269/18

POSTANOWIENIE

Dnia 18 grudnia 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Owczarek

w sprawie z wniosku K. G., K. S. i A. P.

przy uczestnictwie Starosty K.

o rozgraniczenie,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 18 grudnia 2018 r.,

na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy K. S.

od postanowienia Sądu Okręgowego w C.

z dnia 6 listopada 2017 r., sygn. akt VI Ca [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wnioskodawca K. S. złożył skargę kasacyjną od postanowienia Sądu Okręgowego w C. z dnia 6 listopada 2017 r., oddalającego apelacje wnioskodawców K. G. i K. S. od postanowienia Sądu Rejonowego w C. z dnia 27 kwietnia 2017 r., którym dokonano rozgraniczenia nieruchomości.

Sąd Najwyższy, oceniając – na podstawie art. 398⁹ § 1 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. – skargę kasacyjną z punktu widzenia podstaw przyjęcia jej do rozpoznania, zważył, że celem tego nadzwyczajnego środka zaskarżenia jest ochrona interesu publicznego polegającego na ujednoliceniu orzecznictwa sądów i rozwoju judykatury. Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie rozpoznaje sprawy tylko skargę. Wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania z uzasadnieniem jest samodzielną jednostką redakcyjną skargi kasacyjnej, uregulowaną w art. 398⁴ § 2 k.p.c., a postanowienie w jego przedmiocie zapada podczas innego posiedzenia i w innym składzie niż rozpoznanie skargi (art. 398¹⁰ zd. 2 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.). W ramach tzw. przedsądu Sąd Najwyższy bada jedynie, czy wskazano i należyście umotywowano przyczyny powołane w art. 398⁹ § 1 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.

W przedstawionej skardze oparto się na przyczynie wskazanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego, dla skutecznego powołania się na oczywistą zasadność skargi konieczne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego mającej charakter jednoznaczny, widoczny *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej. Skarżący powinien nie tylko przywołać konkretne przepisy prawa, którym – jego zdaniem – Sąd drugiej instancji uchybił, ale także przytoczyć odpowiednią juretryczną argumentację odnoszącą się do oczywistości ich naruszenia.

Skarżący twierdzi, że oczywista zasadność skargi wynika z samodzielnego poczynienia ustaleń faktycznych mimo braku wiadomości specjalnych i niedopuszczenia kolejnego dowodu z opinii biegłego sądowego z zakresu geodezji i kartografii oraz błędnego oznaczenia miejsca położenia działki nr [...],

stanowiącej drogę, która jego zdaniem nie graniczy, a znajduje się na terenie jego nieruchomości. Obszerne uzasadnienie tak oznaczonej przyczyny kasacyjnej nie potwierdza oczywistej zasadności skargi. Sąd Okręgowy w C. wyjaśnił motywy podjętego rozstrzygnięcia, odnosząc się do zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, w tym do dowodu z opinii biegłego przeprowadzonego w toku postępowania przed Sądem pierwszej instancji. Ocena tożsamyh treściowo zarzutów apelacji oparta była na szczegółowej analizie stanu faktycznego i przeprowadzonych dowodów. Wyjaśniono, że stanowisko wnioskodawcy wynika z zestawienia różnic wymiarów i powierzchni działek wynikających z pomiarów dokonywanych w znacznym odstępie czasowym, w istocie nieporównywalnych, gdyż pomijających liczne i istotne zmiany stanu ewidencyjnego, faktycznego i własnościowego wynikające ze scaleń, zakładania ewidencji, urządzania dróg, uwłaszczenia posiadaczy gospodarstw rolnych, zakładania zbiorów dokumentów i kolejnych zmian własnościowych. Z opinii biegłego, podzielonej przez sądy obu instancji wynikało, że ich skutkiem była zmiana oznaczenia nieruchomości, ich konfiguracji, wymiarów, powierzchni i stanu prawnego. Kwestionowana różnica miejsca położenia działki nr [...], stanowiącej drogę nr [...], polegała na odwołaniu się do oznaczenia jej trasy (połączenia miejscowości K. i Ł.). Argumentacja skarżącego w znaczącej części ma charakter emocjonalny i pozamerytoryczny, jest oparta na subiektywnej ocenie okoliczności faktycznych, stąd stanowi niedopuszczalną polemikę z podstawą faktyczną rozstrzygnięcia (art. 398³ § 3 k.p.c.).

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 i w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.